

ARCIDIECÉZNÍ CHARITA PRAHA

Bulletin speciál

Číslo 9
16. září 2013

CHARITA ČESKÁ REPUBLIKA POMÁHÁ POSTIŽENÝM POVODNĚMI

Poslední květnový víkend v celých Čechách silně přišlo. V neděli dopoledne už televizní reportéři od rozvodněných řek hlásí extrémní stupně ohrožení od Šumavy až k Podkrkonoší. Díky bohatým zkušenostem z minulých let je Charita na takovou situaci připravena.

Ještě ten den vyhláší Charita ČR veřejnou sbírku
(Pokračování na str. 4)

PĚT UGANDSKÝCH ZÁKLADNÍCH ŠKOL bude následovat příklad charitní Základní školy sv. Jana Nepomuckého

**AKTUÁLNĚ
z Ugandy**

Nový projekt Schools for Change (Školy pro změnu) zahájila Arcidiecézní charita Praha v polovině července vyhlášením prvního ročníku. Pět vybraných základních škol v lugazské diecézi bude po dobu dvou let pracovat na zlepšení kvality výuky, vybavení a administrativy školy. Charita jim přitom poskytne potřebnou finanční i odbornou podporu.

Vybrané základní školy získají příležitost ke zlepšení v šesti klíčových oblastech: kvalita vzdělání, výuka bez násilí, genderová rovnost, zdraví a hygiena, management a aktivní zapojení komunity a rodičů do života školy. Pro učitele, vedení, ale i rodiče a žáky je při-

chystána řada školení, tréninků a akcí zaměřených na změnu jejich dosavadních přístupů k výuce a řízení školy. Fyzická změna škol bude umožněna prostřednictvím třech grantů poskytnutých pro každou

(Pokračování na str. 6)

Milí přátelé,

speciální vydání Bulletinu Arcidiecézní charity Praha vychází pololetně a přináší vám zprávy o tom nejzajímavějším, co se v naší Charitě v uplynulém období stalo. Na následujících stránkách se dočtete mimo jiné o změnách v některých sociálních službách, které se snažíme přizpůsobovat potřebám klientů. V Centru zahraniční spolupráce pokračují dosaavadní rozvojové programy na pomoc potřebným lidem v zemích subsaharské Afriky, v Indii i v Bělorusku.

„Je pro nás velmi důležité vzbudit lidskou solidaritu, hledat možnosti pomoci a být nablízku těm, kteří to potřebují.“ Platí to o povodňové pomoci, o níž se dozvíte více na straně 4, ale také o práci Charity v dalších oblastech. Může se zdát, že charitní pomoc je jen kapkou v moři. Pod vlivem velkého množství negativních informací, které denně slycháme v médiích, totiž můžeme mít pocit, že lidská lhostejnost a sobectví převažují. Dobrých zpráv je poskrovnu. Během uplynulých měsíců se však ukázalo, že lidí, kteří jsou ochotni dát prostor pozitivním zprávám a lidské solidaritě, je mnoho. Například ve veřejných institucích: Ministerstvo práce

a sociálních věcí uskutečnilo zaměstnaneckou sbírku na povodňovou pomoc. Ministr zahraničních věcí ocenil dvacetiletou práci Charity v zahraničí. Hned dvě firmy poskytly významnou finanční podporu naší Charitě: UniCredit Bank a dále organizátor výstavy Ivan Lendl: Alfons Mucha Nadace Richarda Fuxy. Jsme vděční také za pokračující podporu tisíců individuálních dárců. Všem patří velké poděkování. Všem je také věnován tento Bulletin – sborník dobrých zpráv o lidské solidaritě a nezištné pomoci.

Ing. Jaroslav Němec
ředitel
Arcidiecézní charity Praha

VE ZKRATCE

MOZAIKA UDÁLOSTÍ ZE ŽIVOTA CHARITY V PRAŽSKÉ ARCIDIECÉZI

Ředitel a prezident Charity ČR Lukáš Curylo (vlevo) a Mons. Pavel Posád.

NOVÝ ŘEDITEL CHARITY ČESKÁ REPUBLIKA

Novým ředitelem Charity ČR je od 1. února 2013 Lukáš Curylo, který je současně ředitelem Diecézní charity ostravsko-opavské. Ve funkci vystřídal Oldřicha Haičmana, kterému k 31. lednu 2013

skončil jeho mandát. Co považuje nový ředitel Charity ČR za svou prioritu? „V této ekonomicky nelehké době bude mým nejdůležitějším úkolem zejména zajistit spolu s ostatními kolegy dostatek finančních prostředků pro samotnou činnost Charity ČR. A to nejen u nás, ale i na zahraniční humanitární a rozvojovou pomoc,“ uvedl Lukáš Curylo.

LENDLOVA VÝSTAVA DĚL ALFONSE MUCHY PODPOŘILA CHARITNÍ POVODŇOVOU POMOC

Výstava díla Alfonse Muchy ze sbírky tenisty Ivana Lendla v pražském Obecním domě se

stala nejnavštěvovanější výstavou výtvarného umění v historii České republiky. V úterý 18. června ji navštívil 100 000 návštěvníků. Při této příležitosti předali organizátoři výstavy šek na částku 100 000 Kč Arcidiecézní charitě Praha, která jej využije na likvidaci povodňových škod prostřednictvím Farní charity Neratovice.

MINISTERSTVO PRÁCE POMÁHÁ SPOLU S CHARITOU

Do povodňové pomoci Charity se zapojili i pracovníci Ministerstva práce a sociálních věcí. V zaměstnanecké sbírce vybrali pro obec Černěves 69 501 Kč,

keré Farní charitě Roudnice nad Labem předala koncem června tehdejší ministryně Ludmila Müllerová.

LIDEM S POSTIŽENÍM NABÍZÍ CHARITA NOVĚ I KRÁTKODOBÉ SOCIÁLNĚ-REHABILITAČNÍ POBYTY

Centrum pro tělesně postižené Fatima v Praze-Třeboradicích mohou od června využívat lidé s tělesným postižením i pro krátkodobé několikadenní pobyty. Více informací najdete na str. 5.

PROJEKT MEDEVAC POMOHL PACIENTŮM ZE SÝRIE

Deset pacientů ze Sýrie podstoupilo v rámci projektu MEDEVAC léčbu v České republice. Středisko Migrace Arcidiecézní charity Praha jim zajišťovalo sociální asistenci.

Léčba i rekonvalescence proběhly úspěšně a během dubna letošního roku odcestovali poslední pacienti zpět do své vlasti.

FARNÍ CHARITA BEROUN OTEVŘELA BENEFIČNÍ OBCHOD

Občanům Hořovic na Berounsku se otevřela možnost pořídit oblečení a domácí potřeby z druhé ruky a zároveň tím podpořit činnost Charity. Charitativní obchod „Charity ŠOP sv. Františka“ zahájil svůj provoz 15. dubna na adrese Nerudova 113, Hořovice.

Více informací najdete na <http://beroun.charita.cz>.

OZNAMUJEME změnu korespondenční adresy:

**ARCIDIECÉZNÍ CHARITA PRAHA
P. O. BOX 33, 106 00 Praha 10**

Sídlo organizace zůstává nezměněno.

Ke zřízení P. O. BOXU přistoupila Charita z praktických důvodů souvisejících s přesídlením ředitelství organizace z Prahy 2 do Záběhlic.

ARCIDIECÉZNÍ CHARITA PRAHA MÁ NOVÉHO PREZIDENTA

Rozhodnutím kardinála Dominika Duky, arcibiskupa pražského, byl od 1. srpna 2013 jmenován P. Stanislav Gora novým prezidentem Arcidiecézní charity Praha. Nahradí tak P. Vojtěcha Eliáše, který tuto funkci dosud zastával.

P. Gora se narodil 4. září 1962 v polských Katowicích, kde také vystudoval teologii a v roce

1989 byl vysvěcen na kněze. Nejprve byl 3 roky kaplanem v Polsku a poté byl vybrán, aby své kněžské povolání vykonával v České republice. V roce 1992 přišel do pražské farnosti Stodůlky, kdy byl 6 let farářem. Poté byl 10 let farářem v Dobříši. V současné době je již více než 6 let farářem v Praze 10 Vršovicích.

Mimo úkoly ve své farnosti je P. Gora kanovníkem karlíštejnské kapituly, okrskovým vikářem 3. pražského vikariátu a v pražské arcidiecézi zastává

funkci koordinátora pro pastorační neslyšících. Je pět let členem Rady Arcidiecézní charity Praha. Spolupracuje tak již dlouhodobě s pražskou Charitou, zná její charitativní projekty v České republice i v zahraničí a účastní se rozhodování o jejím dalším rozvoji. Jeho nová pozice ve funkci prezidenta Arcidiecézní charity Praha charitativní činnost v pražské diecézi posílí a umožní také Charitě užší napojení na místní církve. V příštím čísle Bulletinu přineseme s P. Gorou rozhovor. □

CHARITA ČESKÁ REPUBLIKA POMÁHÁ... (pokračování)

(Dokončení ze str. 1)

a aktivuje své povodňové koordinátory. Hned v pondělí spouští krizovou telefonickou linku, v několika městech otevírá humanitární sklady. Ty se rychle plní savem, gumovkami, lopatami a dalšími věcnými dary veřejnosti i firem. Hlásí se první zájemci o dobrovolnickou pomoc.

Ze svých zdrojů a s příspěvkem Náboženské matice Charita ČR okamžitě uvolňuje na pomoc 2,62 milionu korun. Na webu zároveň nabízí ke stažení řadu rad a návodů pro ohrožené domácnosti i kontakty pro ty, kdo potřebují pomoc.

PO OPADNUTÍ VODY

Jakmile to hladina vody umožnila, vyjíždějí koordinátoři do terénu v autech naložených vysoušeči a materiální pomocí. Objíždějí zaplavené obce a hovoří se starosty, hasiči i místními usedlíky.

Z nezasážených oblastí přijíždějí kamiony s materiální pomocí, kterou shromáždily Charity od Karlových Varů až po Uherský Brod. Zatímco v severních Čechách lidé trpělivě čekají v charitních evakuačních centrech na pokles Labe, do jihočeské Putimi a Protivína už míří pracovníci Charit z Moravy.

Místo své běžné práce – pomoci seniorům, dětem či zdravotně postiženým teď několik dnů poskytují první psychologickou pomoc a s dotazníky ohledně potřebné pomoci obcházejí domácnosti. Jiní doprovázejí dobrovolníky, se kterými vyvázejí bahno a otloukají zdivo. Za pár dnů vyrazí podobné týmy i do okolí Prahy a na Litoměřicko. Ve spolupráci s litoměřickou diecézí organizuje Charita také linku duchovní pomoci.

FINANČNÍ POMOC PŘÍMO POSTIŽENÝM DOMÁCNOSTEM

Až do poloviny července pokračuje sociální šetření. Vedle rozsahu škod totiž charitní pracovníci také zjišťují, zda byla postižená domácnost pojištěna, zda dostane pomoc od státu atd. Na základě zjištění pak budou finance ze sbírkového konta rozděleny přímo lidem, kteří je nejvíce potřebují. Zejména těm, kteří žijí osamocně, seniorům, matkám samoživitelkám či lidem v sociální nouzi.

Zdroj: www.povodne.charita.cz

CHARITA V PRAŽSKÉ ARCIDIECÉZI POSKYTLA povodňovou pomoc 90 obcím a 1 500 domácnostem

Povodně prošly jako vždy n e č e k a n ě a zasáhly velmi silně některé kraje v Čechách.

Jak tyto události zasáhly pražskou arcidiecézi a jak se s nimi Arcidiecéz-

ní charita Praha dokázala vypořádat, se ptáme povodňového koordinátora Arcidiecézní charity Praha Mgr. PAVLA ŠIMKA.

☐ Jak vám při letošních povodňových pomohly zkušenosti z minulých let? Jak

Charita v Praze na povodně reagovala hned na její počátku?

Letošní záplavy nebyly našťastí tak rozsáhlé jako povodně v roce 2002, ale mnoho zkušeností jsme využili. V Praze jsme okamžitě ustanovili

povodňový krizový tým, který monitoroval rozsah povodní a koordinoval veškerou charitní pomoc na území naší diecéze. Poté jsme svolali poradu ředitelů Farních charit a začali řešit první konkrétní kroky. V každé Farní charitě byl ustanoven povodňový koordinátor, s nímž jsme byli často v kontaktu. To byla základní linie našeho spojení. Poté jsme začali jezdit do obcí zasažených povodněmi, navštěvovali zde obecní úřady a radnice a nabízeli naši pomoc. A především jsme začali objíždět samotné postižené domácnosti. Zjišťovali jsme jaká je jejich situace a také poskytovali první psychosociální pomoc lidem.

□ Jaká byla reakce veřejnosti? Jak se veřejnost prostřednictvím vaší Charity do pomoci zapojila?

Otevřeli jsme v Praze celkem tři sběrná místa (jedno bylo v organizaci Farní charity Praha Chodov), kde jsme od lidí vybírali věci pro povodněmi zatopené domácnosti. Jednalo se především o hygienické, čisticí a úklidové prostředky, nářadí, ale také například balenou pitnou vodu, deky, oblečení apod. Jedno z těchto míst bylo otevřeno až do srpna nepřetržitě 24 hodin denně. Chodilo mnoho jednotlivců, pomáhaly i organizace.

□ V jakém rozsahu jste pomáhali – v kolika obcích a domácnostech? A kolik bylo nakonec humanitární pomoci od veřejnosti?

Nejprve bych řekl, že se zdaleka nejedná o ukončenou pomoc. Ještě tedy nemáme definitivní čísla. Naše povodňová pomoc stále pokračuje, proto budou současné údaje do konce roku ještě narůstat. Do této chvíle jsme ve více než 90 obcích na území pražské arcidiecéze zmapovali situaci přibližně v 1 500 domácnostech. Provádíme v nich sociální šetření, jichž máme k dispozici asi 800. Tato šetření na místě stále pokračují. Pomáhali jsme zapůjčováním vysoušečů a rozvozem humanitární materiální pomoci jak obcím, tak i domácnostem. Celkem bylo rozvezeno asi 30 tun této pomoci.

□ Jak bude charitní pomoc vypadat do budoucna? Říkáte, že vaše práce stále pokračuje. Co tedy ještě plánujete dělat?

Lidé potřebují především konkrétní pomoc. Po první vlně, kdy lidé od Charity dostávali humanitární pomoc, nyní vrcholí období přípravy na rozdělení finanční pomoci. Budeme rozdělovat finanční

podporu jednak z peněz od německé Charity a dále z peněz vybraných na sbírkovém účtu Charity ČR. Podle výsledků našich sociálních šetření budeme od září tyto peníze domácnostem poskytovat. Na jednotlivé domácnosti to nebude velká částka, ale věříme, že každá koruna lidem pomůže. Vždycky říkáme, že ani Charita neumí dělat zázraky. Nedokážeme pomoci všem a nemáme dost prostředků na to, abychom vyřešili všechny problémy lidí kolem nás. Je pro nás velmi důležité vzbudit lidskou solidaritu, hledat možnosti pomoci a být nablízku těm, kteří to potřebují. Věříme proto, že naše povodňová pomoc má velký význam, a to nejen v oblasti peněz.

□ Co byste chtěl říci na závěr?

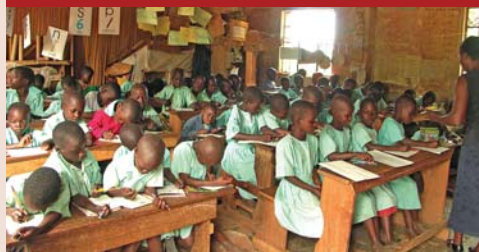
Určitě chci poděkovat všem, kteří nám s organizací charitní pomoci jakýmkoliv způsobem pomohli. Ať už svým přispěvkem, materiálním darem či jakýmkoliv jiným způsobem. Toto poděkování patří jednotlivcům i organizacím. Také bych chtěl poděkovat našim Farním charitám, jež se do povodňové pomoci aktivně zapojily. Některé opravdu vysoce nad rámec očekávaných možností. Bez nich bychom nedokázali být na tolika místech. Je vidět, že mezi námi žijí lidé schopní pracovat s velkým nasazením, jejichž práce je opravdovou službou. Díky nim se v naší společnosti představují krásné hodnoty pomoci a obdarování. I to je střípek v mozaice, kterou všichni tvoříme. □

(Dokončení ze str. 1)
školu v průběhu účasti v projektu, díky nimž budou školy moci opravit budovy, postavit sanitární zařízení či si nakoupit nezbytné vybavení.

AKČNÍ PLÁN PRO ZMĚNU

„Skutečná změna vyžaduje zlepšení jak vnějších podmínek, jako je vybavení školy, tak myšlení lidí, kteří vzdělávací instituci vytvářejí,“ říká sestra Shashikala, která je za projekt Schools for Change odpovědná. „Nositelem změn proto musí být vedení školy, jednotliví učitelé spolu s rodiči,“ dodává. Jejich úkolem je sestavit tzv. Akční

PĚT UGANDSKÝCH ZÁKLADNÍCH ŠKOL... (pokračování)

Charita přichystala jedinečnou šanci pro vesnické základní školy změnit se od základů. Výběr škol bude uskutečněn v polovině září. První aktivity začínají již koncem září 2013.

plán pro změnu, který bude obsahovat plánované změny v šesti klíčových oblastech, a tento plán následně s podporou Charity uskutečnit.

PO VZORU UGANDSKÉ ŠKOLY S ČESKÝM ZÁZEMÍM

„Projekt je přirozeným vyústěním naší činnosti v Ugandě.

Podporujeme zde školní docházku tisíců dětí, spolupracujeme se stovkami místních škol a vnímáme naléhavou potřebu zlepšit kvalitu vzdělávání,“ vysvětluje Petr Polívka, vedoucí ugandské mise Arcidiecézní charity Praha. V roce 2010 otevřela Charita v Ugandě vlastní základní školu zasvěcenou českému mučedníkovi Janu Nepomuckému. Škola vznikla jako modelová instituce. Praktické poznatky získané během tří let fungování ugandské školy s českým zázemím bude nyní Charita přenášet do dalších škol. □

CHARITA PŘEVZALA OD MINISTRA ZAHRANIČÍ CENU GRATIAS AGIT

Zahraněční humanitární a rozvojová pomoc české Charity šíří již dvacet let dobré jméno České republiky v zahraničí. Toto ocenění vyjádřil v červnu tehdejší ministr zahraničních věcí Karel Schwarzenberg udělením ceny Gratias Agit Charitě Česká republika.

Svou zahraniční pomoc započala Charita v České republice před dvaceti lety v roce 1993, kdy Arcidiecézní charita Praha zahájila v Indii program Adopce na dálku[®] a Charita

Ministr Karel Schwarzenberg po předání ceny řediteli Charity ČR Lukáši Curylovi a prezidentovi Charity ČR Mons. Pavlu Posádovi.

Foto: Robert Janás, MZV

Česká republika vypravila první konvoj humanitární pomoci do Bosny a Hercegoviny. Obě zmíněné charitní organizace dnes patří mezi největší realizátory zahraniční pomoci v naší zemi. V průběhu let se k nim přidaly také ostatní diecézní Charity. Charita dnes pomáhá ve více než 25 zemích světa. „Cenu jsme získali zejména díky zahraničním aktivitám, ale my ji vnímáme jako ocenění za práci Charity ČR jako celku.

Zkušenosti ze sociálních služeb u nás, například domácí péče, totiž často předáváme do zahraničí. A naopak – zkušenost ze zemí stížených přírodními katastrofami využíváme i nyní během povodní v naší zemi,“ uvádí ředitel Charity ČR Lukáš Curylo.

Při svém působení v zahraničí klade Charita důraz na úzkou spolupráci s místními komunitami. V tom jí pomáhá i fakt, že je členem sítě 165 národních katolických charit sdruže-

ných do Caritas Internationalis, a může se tedy v cílových oblastech opírat o spolupráci s místními partnery. „Za roky své existence si Charita Česká republika získala na mezinárodním poli vynikající renomé nejenom s ohledem na obsah své činnosti, ale také díky profesionalitě a nasazení, které svým projektům věnuje,“ uvádí ministerstvo ve sborníku letošních laureátů.

DOBROVOLNÍKŮ JE STÁLE VÍC

Jsou praktickou pomocí i morální podporou

Zájem o dobrovolnictví v sociálních službách roste. Potvrdili to pracovníci několika charitních středisek. Ať už je důvodem jasněji formulovaná výzva pro zájemce nedávno oficiálně zveřejněná Charitou nebo celkově větší popularizace dobrovolnictví v naší společnosti, jedno je jasné. Dobrovolníci Arcidiecézní charity Praha mají v sociálních službách nezastupitelnou roli.

„Máme nyní více dobrovolníků, než dříve,“ potvrzuje Barbora Kadlecová, ředitelka Azylového domu Gloria. Během školního roku zde pomáhají studenti. A řada z nich

zůstává i po skončení školní praxe. Dobrovolníci pomáhají především při organizaci aktivit pro maminky a děti nebo při doprovodu na různé akce a výlety.

Podle Bány Kadlecové mají v poslední době dva ze tří uchazečů o dobrovolnictví zájem pracovat s cílovou skupinou dětí a seniorů. Proto vznikla úzká spolupráce mezi Azylovým domem

Gloria a Domovem se zvláštním režimem, který využívají převážně právě lidé staršího věku. Obě služby sídlí ve stejném objektu na pražském Barrandově, a tak mohou dobrovolníci pracovat chvíli s dětmi a chvíli pak se seniory.

DOBROVOLNÍCI VĚNUJÍ KLIENTŮM SVŮJ ČAS

Olga Petřivá, ředitelka Domova se

zvláštním režimem, popisuje pracovní náplň dobrovolníků resp. dobrovolnic, protože ženy jednoznačně převažují: „Věnují se jednotlivým klientům. Povídají si s nimi, pracují společně na zahrádce, chodí na procházky. Dobrovolníci připravují pro klienty také skupinový program. Například vaření, pečení, cvičení nebo povídání o dovolené; nedávno jsme například cestovali po Thajsku a Izraeli. Besedy s fotografiemi jsou u klientů zvláště oblíbené.“ Domov navštěvuje pět stálých dobrovolníků, kteří přicházejí každý týden zhruba na dvě hodiny.

V Centru pro tělesně postižené Fatima

si zase pochvalují pomoc dobrovolníků při práci na zahradě a v domě včetně úklidu a drobných oprav. Ojedinelé jsou pro svou nezištnost služby, které Fatimě dlouhodobě poskytuje firma *Vaše zeleň*. Za údržbu trávníků či ošetření stromů účtují symbolické částky nebo práce vykonávají zcela zdarma.

POMOC PRO LIDI BEZ PŘÍSTŘEŠÍ

Spolupráce s dobrovolníky si velmi cení také pracovníci Azylového domu sv. Terezie. V nízkoprahovém centru pro lidi bez přístřeší vydávají polévku

nebo se starají o provoz jídelny či šatníku, kde třídí a vydávají klientům oděvy. Pomáhají pracovníkům také v situacích největšího zatížení, například večer při přijímání klientů na nocleh.

DLOUHODOBÁ A PRAVIDELNÁ POMOC

„Spolupráce s dobrovolníky, kteří nám chodí pomáhat dlouhodobě a pravidelně je pro nás velkým přínosem,“ říká Stanislav Fiala, ředitel Azylového domu sv. Terezie. Problematičtější je podle něj situace, kdy chce dobrovolník pomoci jednorázově. „Pokud nezná

provoz našeho zařízení a nemá navíc zkušenosti se sociální prací a prací s naší klientelou, musí se všemu nejprve naučit. Když přijde s jednorázovou krátkodobou nabídkou, není to reálné,“ vysvětluje Stanislav Fiala a dodává:

„Ale i v tom jsou výjimky. Stalo se nám opakovaně, že dobrovolníci přišli pomáhat na Štědrý den s přípravou vánočního pohoštění pro klienty. Takovou pomoc velmi vítáme, protože ji vnímáme nejen jako praktickou pomoc, ale i jako morální podporu v tom, co děláme.“ □

NOVOU SLUŽBU CENTRA FATIMA JIŽ VYUŽÍVAJÍ PRVNÍ KLIENTI

Centrum pro tělesně postižené Fatima rozšířilo svou nabídku služeb o krátkodobé sociálně-rehabilitační pobyty. Na klienty nemusela služba dlouho čekat, neboť právě oni dali podnět k této aktivitě.

Podle Olgy Petřivé, ředitelky Centra Fatima, je typickým klientem, pro něhož jsou nové služby určeny, muž nebo žena žijící mimo Prahu: „Doma o ně pečují rodinní příslušníci a asistenční služba v místě bydliště. Klient se rozhodne spojit příjemné s užitečným a v době dovolené pečující osoby si naplánuje v Praze aktivity, jakými jsou například návštěvy lékařů, rehabilitačních zařízení nebo výstav. Přijíždí do Fatimy, kde má bezbariérové

prostředí a možnost využít jak služeb v objektu, tak doprovodů mimo objekt.“

FATIMA POSKYTNE PŘECHODNÉ UBYTOVÁNÍ V DOBĚ REKONSTRUKCE VLASTNÍHO BYTU

Přechodného ubytování využívají i klienti, kteří potřebují bezbariérově upravit svůj byt nebo hledají bydlení nové. Olga Petřivá popisuje i další z důvodů, jež klienty do Fatimy přivádějí: „Klienti mají

u nás možnost vyzkoušet si nové dovednosti a pracovat na tom, aby se naučili postarat se o sebe s maximální možnou mírou soběstačnosti, která je dosažitelná s jejich handicapem.“

Úhrada za poskytování služeb se řídí Zákonem o sociálních službách. Klienti hradí ubytování (130 Kč/den) a osobní asistenci (100 Kč/hodina). V případě dotazů či zájmu o službu kontaktujte Pavlu Pevčíkovou na tel.: 283 932 031 nebo e-mailu: ergoterapeut.fatima@praha.charita.cz.

DLOUHODOBÁ SOCIÁLNÍ REHABILITACE JE MÉNĚ ŽÁDANÁ, ROSTE ZÁJEM O KRÁTKODOBÉ POBYTY

„Krátkodobější pobyty jsme nabídli proto, že byl o ně mezi klienty zájem,“ vysvětluje Olga Petřivá. „Nová služba je mož-

ná také proto, že máme nyní ve Fatimě volnou kapacitu. Zájem o dlouhodobé pobyty postupně klesá. Lidé po úrazech míchy, kteří jsou upoutaní na invalidní vozík a jimž naše zařízení primárně sloužilo, mají totiž nyní řadu dalších

možností, jak při sociální rehabilitaci postupovat. Služby se v této oblasti během posledního desetiletí velmi rozvinuly. Tato změna je pozitivní a my jsme rádi, že může Fatima uvolnit část své kapacity i pro jiný účel.“ □

NEZNÁM NIKOHO, KOMU MOHU DŮVĚŘOVAT. U CHARITY JSEM NAŠLA AZYL.

Charita očima klientů

Osmi desítkám maminek, které se se svými dětmi ocitly v obtížné životní situaci, pomáhají azylové domy Arcidiecézní charity Praha. Důvody, proč ženy pomoc Charity vyhledaly, jsou různé. Přinášíme vám rozhovor s paní LUCIÍ, která bydlí dočasně se svým synem Danielem v Azylovém domě Gloria.

□ Co vás do azylového domu přivedlo?

Sama jsem si podala žádost. Myslím, že do azylového domu mě dostala moje přímochařost k lidem kolem sebe. Myslela jsem si, že vše lze dělat velmi jednoduše. Teď jsem opatrnější a vím, že věci nejsou takové, jaké se zdají a že lidé jednajíc skrytě.

□ Kde jste bydlela předtím?

Bydlela jsem v podnájmu za 6 000 korun a nemohla jsem si to z mateřské dovolit.

Nemám rodiče. Kromě tety z otcovy strany nikoho nemám.

□ Byl pro vás tedy azylový dům jedinou možností?

Ano, ubytovny jsou drahé a nebezpečné a podnámám si nemohu dovolit. Také neznám nikoho, komu mohu důvěřovat a s kým bych jako matka mohla spolubydlet.

Azylový dům pro maminky s dětmi je bezpečný. Je tu navíc vždy někdo, kdo mi může pomoci, když si nevím rady.

□ Jakých služeb v azylovém domě využíváte?

Využívám všech služeb, které azylový dům nabízí ve všech směrech: videotréninku, posilování rodičovských kompetencí s paní Němcovou, ně-

kdy chodím na socioterapeutické skupiny. Také využívám znalostí sociálních pracovníků ze sociální sféry. Pomáhají mi v komunikaci s úřady a institucemi.

Z mého pohledu se pomalu postupně naplňují očekávání, se kterými jsem přišla. Se spoluprací jsem spokojená.

□ Jak konkrétně vám služby, které v azylovém domě využíváte, pomáhají?

Společnost dalších lidí v azylovém domě mi pomohla si uvědomit, že je důležité, aby byl Dáda v čistotě nebo abych ho netrestala moc, když zlobí. Vidím, že nyní jedním adekvátně jeho věku a schopnostem. Pomohly mi zkušenosti z videotréninku. Více jsem se Dádovi dokázala přiblížit, snaže s ním dokážu mluvit a komunikujeme i lépe mezi sebou. Dokážeme se pochopit navzájem a syn mě lépe zná. Došlo mi, že je mezi námi dobrá komunikace.

Uvědomila jsem si mezi maminekami, že jsou i případy žen, které jsou na tom daleko hůř. Nikdo tu není bezdůvodně. □

DÍKY CHARITĚ NEDOŠLO K ROZDĚLENÍ RODIN

Matky získaly podporu ve zvládnání svých rodičovských rolí

Již druhým rokem pomáhá Arcidiecézní charita Praha osamělým matkám získávat rodičovské kompetence a zvládat výchovu svých dětí. Podpora je určena matkám nacházejícím se v tíživé životní situaci, které navíc často samy pocházejí z nefunkčních rodin, kde od svých rodičů nedostaly potřebnou pozornost a lásku. Samy pak mají problémy v citových vztazích se svými dětmi. Některé nezvládají výchovu natolik, že jim hrozí odebrání dítěte.

Projekt na podporu rodičovských kompetencí osamělých matek je nadstavbou základních činností sociální služby azylových domů. Pomoc získávají jak klientky tří azylových domů provozovaných pražskou Charitou, tak matky, které zde ubytované nejsou. „Cílem našeho projektu je zamezit situacím, kdy z důvodu nedostatečných rodičovských kompetencí hrozí rodiny, resp. odebrání dítěte,“ říká Jana Fránová, koordinátorka projektu a dodává: „Některé klientky vyhledávají naše služby na návrh orgánů sociálně-právní ochrany dítěte, protože jsou u nich shledány závažné nedostatky ve výchově a péči o dítě. Pomáháme však i těm maminkám, které chtějí ve vztahu ke svým dětem něco zlepšit, neboť nezvládají například „zlobení svého dítěte.“

KLÍČOVÁ JE DŮVĚRA A ZÁJEM MAMINEK

Podpora rodičovských kompetencí sestává z několika aktivit, jež rozvinul odborný tým pracovníků z Arcidiecézní charity Praha. Jednotlivé činnosti reagují na aktuální potřeby matek a zahrnují interaktivní semináře, diskusní skupiny, individuální poradenství a socioterapii nebo například videotrénink interakcí. Cílem je posílit kompetence matek v oblasti komunikace s dítětem, podpory rozvoje jeho osobnosti a sebedůvěry. Důležité jsou také praktické dovednosti, jako je stanovení režimu dne dítěte, výživy či zdravotní péče. Socioterapeutka Pavla

Němcová, jejíž úloha spočívá v aktivizaci klientek, podotýká: „Práce s každou maminkou je individuální. Nejdříve musím získat její důvěru a také zájem o společnou práci ve prospěch rodiny. Teprve poté je maminka schopna naslouchat a korigovat své dosavadní jednání.“

PROJEKT PODPOŘILO MINISTERSTVO I NADAČNÍ FOND

„Metodika projektu je účinná, ověřená téměř dvouletou praxí. Mnoho rodin jsme již během této doby zachránili od rozdělení,“ hodnotí Jana Fránová úspěchy projektu, jež pomáhá matkám zvládat

NADAČNÍ FOND J&T

rodičovství a v některých případech i odvrátit hrozící odebrání dítěte. Pozitivně hodnotí výsledky práce Charity i Ministerstvo práce a sociálních věcí. Projektu udělilo opako-

vaně dotace. Potřebné dofinancování poskytl Nadační fond J&T. Ten uhradil náklady na odborný personál projektu. „Za podporu z ministerstva i nadačního fondu jsme rá-

di. Rodin, jež potřebují naši podporu, je mnoho, a proto věříme, že si projekt najde své dárcce i v budoucnu,“ uzavírá Jana Fránová.

VE ZKRATCE

MOZAIKA UDÁLOSTÍ ZE ZAHRAIČNÍCH MISÍ

CHARITA PŘEDALA VŠEOBECNÉ NEMOCNICI V ZAMBIJSKÉM MONGU NOVOU SANITKU

Předáním plně vybaveného sanitního vozu do Všeobecné nemocnice v Lewanice v Mongu jsme v únoru letošního roku zakončili tříletý vládu financovaný projekt na podporu zdraví matek a novorozenců.

PEKÁRNA V ZAMBIJSKÉ MPANSHYE ZAMĚSTNALA PRODAVAČKU

Čerstvý chléb v nově postavené pekárně poprvé zavoněl v prosinci minulého roku. „Nejprve jsme prodávali pečivo přímo z pekárny, protože ještě nebyl dokončen obchůdek na tržišti. Po jeho dokončení se již vše prodává právě odtamtud,“ říká pekař Titus Mwale. Účelem projektu, který financovala Arcidiecézní

charita Praha, je nejen zajistit místním lidem čerstvé pečivo a nové pracovní příležitosti, ale též ze zisku vytvořit peněžní fond.

Z něj se bude poskytovat pomoc rodinám dětí z programu Adopce na dálku.

ÚSPĚCHY DROBNÝCH PODNIKATELŮ Z OKOLÍ INDICKÉHO MĚSTA MOODBIDRI

Letos v březnu vyvrcholil tříletý projekt podporující ve vesnické oblasti v okolí města Moodbidri soběstačnost sociálně slabých rodin. Jednotlivé rodiny obdržely vstupní investice, jež jim pomohly začít s drobným podnikáním. Některé zahájily pěstování zeleniny, jiné získaly řidičské oprávnění a nabízejí dopravu místní rikšou. Další otevřely šicí dílnu, začaly

vyrábět mýdlo nebo pěstovat a prodávat populární jasmín.

PRACOVNÍCI ČESKÉ NEMOCNICE SV. KARLA LWANGY ŠÍŘÍ V UGANDĚ OSVĚTU

Místní pracovníci České nemocnice sv. Karla Lwangy se zúčastnili živého vysílání rádia Sapiencia, jehož prostřednictvím široké veřejnosti představili zásady zubní hygieny a zvládnání chronických onemocnění.

PRACOVNÍCI V UGANDĚ PROŠKOLENÍ V OBLASTI OCHRANY DĚTSKÝCH PRÁV

Prosazování a ochrana dětských práv byly tématem školení, které Charita v Ugandě uspořádala pro pracovníky všech partnerských organizací. Díky školení se dozvěděli o nových postupech a metodikách, které mohou uplatnit v praxi.

NEZAPOMENUTELNÉ PRÁZDNINY PRO DĚTI Z BĚLORUSKA

Během července a srpna se uskutečnil tradiční pobyt běloruských dětí v České republice. Program v českých rodinách i společný program

připravený Charitou mohly letos děti zažít i se svými sourozenci, kteří s nimi do Česka přicestovali. V Bělorusku zároveň proběhl druhý ročník letního tábora. *Čtěte více v reportáži na straně 18–19.*

NEVĚŘÍM V „KVETOUcí“ EKONOMIKY, DOKUD LIDÉ NEMOHOU USPOKOJIT ZÁKLADNÍ POTŘEBY

Pro kvalitní základní vzdělání chodil každý den deset kilometrů. Prožil v Indii tvrdé dětství, když v pěti letech ztratil svého otce. Přesto získal vysokoškolské vzdělání a dnes své zkušenosti využívá ve prospěch rozvojových projektů Arcidiecézní charity Praha. ANIL FERNANDES vede projektovou sekci Centra zahraniční spolupráce.

☐ Potřebuje Indie jako rychle rostoucí ekonomika stále projekty typu Adopce na dálku*?

Je fakt, že indická ekonomika roste rychle. Ale i v tomto „růstu“ je podle mě mnoho důležitých témat zanedbáno. Zmínil bych například vzdělání, zdravotní péči, sociální zabezpečení, přístup k pitné vodě, rostoucí životní náklady, nezaměstnanost atd. Dokud lidé nemohou uspokojit základní potřeby jako je jídlo, oblečení, přístřeší a osobně bych ještě dodal vzdělání, nevěřím v „kvetoucí“ ekonomiky. Rychle rostoucí ekono-

mika nemusí znamenat pro chudého člověka nic, spíš mu ještě přitěžuje každodenně vzrůstajícími výdaji. V tomto kontextu je Adopce na dálku* jako program primárně zaměřený na podporu vzdělávání nejchudších a nejzranitelnějších skupin dětí stále velmi důležitá. Podporou dítěte v tomto programu dárce přináší změnu do jeho života, do života jeho rodiny a jeho okolí, takže se dítě a dárce stávají partnery pro růst v delším horizontu.

☐ Jak se Ind dostane k práci v Charitě Praha v České republice?

Já žiji v České republice hlavně z rodinných důvodů. Moje žena, Venée Fernandes, byla během svého základního a středního vzdělání podporovaným dítětem z programu Adopce na dálku*. Po krátké době, kdy pracovala v Indii, měla to štěstí být vybrána do programu stipendií české vlády realizovaného Charitou Praha. Když dokončila bakalářské a magisterské studium v češtině, usoudili

jsme, že by bylo dobré získat nějaké pracovní zkušenosti v evropském prostředí. Přicestoval jsem proto roku 2012 do České republiky také.

Rozvojovou činnost Charity Praha v Indii jsem dlouho a dobře znal. Nabídku pracovat v této organizaci jsem proto považoval za velmi zajímavou. Nyní jsem tedy schopen nahlížet naše rozvojové aktivity z obou stran. Pevně doufám, že své životní zkušenosti a znalost prostředí v místech, kde jsou projekty Charity Praha realizovány, dokážu využít pro zefektivnění naší činnosti.

❑ Jaké školy jste studoval a jaké bylo vaše dětství v Indii?

Celkově vzato jsem prožil těžké dětství. Sice jsem se narodil do středostavovské rodiny, ale utrpěli jsme velmi těžkou ránu smrtí mého otce. Tehdy mi bylo pět let. Mému nejmladšímu bratrovi byl jeden rok, nejstaršímu patnáct let. Otec byl úspěšný obchodník, ale moje matka o byznysu vůbec nic nevěděla. Byla v naprosto zoufalé situaci. Musela tedy živit osm dětí z malého zemědělského hospodářství. Během víkendů a volných dnů jsme všichni tvrdě pracovali na poli a pomáhali matce, jak kdo mohl. Každý den jsme chodili více než deset kilometrů do školy, která poskytovala kvalitnější vzdělání než tři státní školy v našem sousedství. Učil jsem se velmi dobře. Neměl jsem prakticky žádný volný čas. Letní prázdniny jsem trávil v rodinách našich blízkých příbuzných. Mé dětství bylo tvrdé, ale pomohlo mi, abych byl dnes tam, kde jsem.

❑ Poté jste studoval ekonomii na vysoké škole. Dokážete nějak své vzdělání pro práci v Charitě využít?

V současné složité ekonomické situaci je nutné vést naše projekty v perfektní finanční integritě a rozpočtové kázní. Musíme pečlivě plánovat každý náš finanční výdaj a dostat z něj maximální výsledek. Musíme také vytvořit strategie udržitelnosti naší práce. Jsem si jistý, že mé ekonomické vzdělání mi v tomto směru pomáhá.

❑ Jakým jazykem mluvíte se svou rodinou, se svými kolegy a se svými sousedy v Praze?

Když mluvíím se svou rodinou a přáteli v Indii, používám angličtinu, hindštinu, kannáčtinu, jazyk konkani a tulu. S kolegy v práci mluvíím anglicky. Se sousedy v Praze se dorozumívám anglicky nebo svou lámanou češtinou. Častokrát nemluvíím a má manželka mluví za mě. Moje špatná čeština mě totiž znervózňuje.

❑ Co vám v Praze chybí z vašeho indického domova?

Všude dobře, doma nejlíp. Když je člověk daleko od lidí a míst, která miluje a kde žil, zjišťuje, jak moc mu chybí. Chybí mi být se svou rodinou, příbuznými a starými přáteli. Prožili jsme spoustu legrace a radosti při různých společenských a kulturních oslavách, ať to byly festivaly, svatby, různá představení atd. Tohle v Praze postrádám. V neposlední řadě mi chybí množství výborných indických jídel. ❑

DĚTI V PROGRAMU ADOPCCE NA DÁLKU® inspirují ostatní. Touha po vzdělání se šíří

Program Adopce na dálku® uzavírá dvě dekády svého působení. Při té příležitosti jsme se obrátili na pracovníky partnerských organizací v zahraničí s malou anketou.

1. Jaké jsou dopady programu Adopce na dálku® ve vaší oblasti?
2. Jakým způsobem změnil osudy konkrétních dětí, rodin, komunit?
3. Co bylo pro vás v průběhu dosavadního fungování programu největším překvapením, nejsilnějším momentem či zážitkem?
4. Co byste chtěli vzkázat českým dárcům?

JUSTIN OJOK JOGGY, Gulu (Uganda)

1. Změny jsou opravdu viditelné, neboť některým dětem se již podařilo najít si stále zaměstnání. Mimoto jen samotný fakt, že alespoň jedno z dětí může docházet do školy bez starostí, jestli má zaplacené školní poplatky nebo ne, má pozitivní dopad na celou rodinu. Díky tomu má další dítě z rodiny šanci, že na jeho poplatky již bude rodina schopna našetřit.

2. Uvedu jeden příklad za všechny. Měli jsme studenta, který úspěšně dokončil studium na univerzitě. Nyní předává své znalosti dalším dětem na střední škole.

3. Největším překvapením pro mne bylo, že nedojde k zastavení podpory vzdělání

konkrétního dítěte ani v případě, že ztratí svého dárce. Nedochází tak k přerušení důležité kontinuity. A nejsilnější zážitek? Vidět děti z různých oblastí, jak si spolu hrají, tvoří nová kamarádká pouta, sdílí své nápady a zkušenosti během loňského dětského dne.

4. Velmi si vážíme podpory, které se nám dostává od českých dárců. Věřte, že zdejší lidé na vaši dobrotu nikdy nezapomenou. Děkujeme!

P. XAVIER, Shenbaganur (Indie)

1., 2. Vliv programu Adopce na dálku® na životy našich dětí se projevuje různě a ve více oblastech.

V našem internátním domově dostávají děti kvalitní stravu, každoročně jim poskytneme

školní uniformu, učebnice, sešity a školní pomůcky, platíme jejich školní poplatky. Pořádáme pro ně vzdělávací výlety – například do hvězdárny, na farmy, do muzeí a významných míst v okolí. Každý rok pro ně organizujeme letní tábor, kde jim připravujeme rozličné aktivity a kurzy s důrazem na rozvoj sebedisciplíny a sociálního růstu. Všem dětem a studentům je k dispozici naše studijní poradna, starší studenty se snažíme vzdělávat i ve finanční gramotnosti. Rovněž pro ně zabezpečujeme pravidelné zdravotní prohlídky.

Osvětu se snažíme rozšiřovat i v rodinách dětí, někdy pomůžeme i materiálně – zakoupením kozy či šicího stroje. Naše práce však ve velké míře ovlivňuje celou komunitu, děti navštěvující školu inspirují své kamarády a tak se touha po vzdělání přirozeně šíří.

3. Nejintenzivnějším momentem je pro nás vědomí, že jsme schopni skutečně pomáhat místním lidem. Díky dárcům a díky podpoře naší arcidiecéze. Místní lidé jsou až na pár výjimek všichni chudí a vzdělání nepřikládají valný význam. Jejich děti se už v raném věku žení a vdávají a místo školy pracují.

Před odstartováním programu u nás jsme řešili několik zásadních otázek. Budeme schopni zabezpečit hladký průběh programu? Budou námi vybrané děti zvládat školu?

Získáme podporu a spolupráci jejich rodičů? Samozřejmě, že jsme mnohokrát narazili na různé nepředvídatelné svízele, ale k našemu překvapení program běží pořád hladce a fun-guje!

4. Rád bych dárcům poděkoval jménem dětí, jejich ro-din i našeho personálu za péči a podporu, kterou jim věnují.

Dále bych dárci rád požádal, pokud mají tu možnost, aby svou podporu dětem dávali najevo i prostřednictvím dopisů. Dopisy v současnosti dostá-vá přibližně třetina dětí. Ze zku-šenosti můžeme říci, že každé dítě se nesmírně těší na dopisy od svého dárcce, protože tento důkaz zájmu je velmi motivuje ve studijním úsilí. Děti také ne-cítí dostatečnou motivaci psát pravidelně dárcům dopisy, po-kud jsou bez odezvy.

MARTIN MOYO, Mpanshya (Zambie)

1. Zřízení regionálního počítačového centra, které bylo financováno z českého vládního programu

zahraniční rozvojové spolu-práce pozitivně ovlivňuje celé okolní komunity. Jsou pro ně pořádána školení, je jim umožněn přístup k internetu či tisk dokumentů. Dříve mu-seli kvůli tomu samému do hl. města Lusaky, což se nevypla-tilo časově ani finančně. Nově vybudovaná komunitní pe-kárna vytvořila pracovní místa a produkuje cenově dostupný čerstvý a chutný chléb.

2. Kromě možnosti dětí cho-dit do školy mění osudy všech

zmíněných subjektů i přednáš-ky na různá témata. Jmenujme například prevenci a léčbu HIV/AIDS, důležitost hygieny, vzdělání a další. Samotné děti získávají vědomí svých práv a zajímají se o dění kolem se-be. Pomáhají jim v tom nově založené komise, které se na úrovni vesnic navštěvují.

3. Nejvíce mne překvapilo, když mi bylo řečeno, že se bu-de v základní škole Mpanshya stavět informační počítačové centrum. Bylo to pro mne jako

zjevení, protože jsem to pova-žoval téměř za nemožné. Dů-vodem byla velká nákladnost takového počínu a absence zapojení této oblasti do ná-rodní elektrické sítě.

4. Opravdu si velmi váží-mě podpory a dobroty dárců z Česka. Jejich pomoc děti motivuje docházet do školy pravidelně každý den. U velké části z nich i díky tomu došlo ke zlepšení školních výsledků. Děkuje za spoluúcast na rozvoji naší země. □

AKTUÁLNĚ
z Ugandy

ČESKÁ NEMOCNICE V UGANDĚ ROZŠÍŘILA PEDIATRICKÉ ODDĚLENÍ O PĚT LŮŽEK

Českou nemocnici sv. Karla Lwagy, kterou v Ugandě postavila a spolu s partnery provozuje Arcidiecézní charita Praha, nemusíme dlouze představovat. Od roku 2007 pomáhá sociálně slabým pacientům v kraji Buikwe. Nemocnici navštíví ročně okolo 30 tisíců pacientů a díky podpoře českých dárců jim jsou k dispozici čtyři ambulantní ošetrovny, lůžková oddělení, operační a porodní sály, laboratoře, rentgen a další zázemí umožňující kvalitní diagnostiku a léčbu.

Česká nemocnice sv. Karla Lwagy je všeobecnou nemocnicí, i když zvýšená péče je věnována dětem, těhotným ženám a novorozencům. Od počátku vznikala totiž Nemocnice v návaznosti na program

Adopce na dálku®. „V poslední době se na nás začalo obracet větší množství dětských pacientů, než dříve. Na celkovou vytíženost a obsazenost dětského oddělení jsme museli reagovat. Přistoupili jsme pro-

to k navýšení kapacity dětské lůžkové části o pět lůžek, a to na celkových třicet,“ říká Lukáš Laube, ředitel nemocnice.

S PŘESTAVBOU NEMOCNICE POMOHLI ŽÁCI Z UČILIŠTĚ

Přestavba probíhala od června do srpna tohoto roku a podíleli se na ní učni z Technického učiliště v Mallongwe, jež jsou z velké části zapojeni do programu Adopce na dálku®. Dětské lůžkové oddělení bylo rozšířeno o jednu místnost s vlastním vchodem a toaletou. Tato izolační místnost může být využita při vypuknutí infekčních nemocí, jako jsou spalničky či neštovice.

K nejčastějším dětským nemocem patří v Ugandě pneumonie, průjmové onemocnění a malárie v kombinaci s anémií. Dětské lůžkové oddělení České nemocnice sv. Karla Lwagy hospitalizuje měsíčně v průměru 248 pacientů.

Podpořte Českou nemocnici sv. Karla Lwagy zasláním SMS ve tvaru **DMS UGANDA** na číslo **87 777**. Cena jedné DMS je 30 Kč, Charita Praha obdrží 27 Kč.

Zašlete-li SMS ve tvaru **DMS ROK UGANDA** částka 30 Kč vám bude automaticky každý měsíc po dobu jednoho roku odečtena.

MIKROKREDITY POMÁHAJÍ KONŽSKÝM RODINÁM, KTERÉ PŘIJALY „DÍTĚ Z ULICE“

Komunita Chemin Neuf v konžském hlavním městě Kinshase poskytuje nově mikrokreditní půjčky rodinám, které přijaly zpět chlapce či dívku žijící na ulici. Získáním ekonomické nezávislosti se zvyšuje šance, že si rodina dítě ponechá. Mikrokredity tak pomáhají naplnit hlavní poslání Centra pro děti ulice Ndako Ya Bisu, které usiluje o integraci dětí zpět do rodin a které funguje i díky dárcům Arcidiecézní charity Praha.

Znovusjednocená rodina

AKTUÁLNĚ
z Konga

Centrum Ndako Ya Bisu poskytuje dětem ulice bezpečí. Kromě přístřeší, jídla a čistého oblečení zde děti najdou potřebný zájem a porozumění. Primárním cílem ale není dobře fungující Centrum. Základním právem každého dítěte je vyrůstat ve fungující rodině. Pracovníci Centra proto usilují o integraci dětí zpět do rodin. Od ledna do června tohoto roku se jim podařilo navrátit do rodin 85 chlapců a 60 dívek.

NÁVRATEM DÍTĚTE DO RODINY PRÁCE SOCIÁLNÍCH PRACOVNÍKŮ NEKONČÍ

Znovusjednocením rodiny úsilí pracovníků nekončí. Udržují například kontakty s místními školami a domlouvají speciální péči při znovuzářazení těchto dětí do vzdělávacího procesu. „Záleží na správné formě motivace, děti se nejednou zařadí mezi nejlepší studenty

ve třídě,“ říká spolupracovník Charity pan Didier Kuma z komunity Chemin Neuf. Sociální pracovníci současně situaci dětí sledují v širší perspektivě, neboť v případech, že rodina postrádá zdroj financí, zvyšuje se riziko návratu dítěte zpátky na ulici. Jak zabezpečit rodině stabilitu a příjem a nedělat ji přitom závislou na cizí pomoci?

MIKROKREDITY – DŮSTOJNÁ FORMA POMOCI

Jedním z možných řešení je koncept drobných půjček – mikrokreditů pro podporu drobného podnikání, například prodeje mouky či petroleje. Od začátku tohoto roku byly poskytnuty již 126 znovusjednoceným rodinám. Zkušenost sociálních pracovníků praví, že jakákoliv krizová událost, například úmrtí člena rodiny, snižuje schopnost rodiny uživit se. Za takových okolností rodič, nejčastěji matka, ob-

vykle nemá dost sil poradit si v takové situaci. Koncept mikrokreditů se v těchto případech zatím velmi osvědčil: „Už 20 či 50 dolarů dokáže matce vrátit naději, sílu a chuť do života. Půjčka přitom respektuje její důstojnost a dodává jí sebevědomí ‘autonomní podnikatelky’. Matka je sama zodpovědná za správu své půjčky a její splácení, nestává se pasivní příjemkolkou cizí pomoci,“ vysvětluje rozvojový rozměr této aktivity pan Kuma. Každá splacená půjčka otevírá dveře pro půjčku další, díky úrokům se základní fond neustále navyšuje.

„Mliv této aktivity na počet opuštěných dětí v ulicích Kinshasy bude možné zhodnotit až s větším časovým odstupem. Zatím se její efekt jeví pozitivně. Děkuji dárcům z České republiky, že můžeme tuto podporu konžským rodinám poskytnout,“ uzavírá pan Kuma. □

UMĚNÍ UDĚLAT DĚTSKÁ SRDCE ŠTASTNÁ

Atmosféru letního tábora, který pro běloruské děti připravila Charita Grodno s podporou pražské Charity, přináší reportáž ONDŘEJE KLÍPY z Centra zahraniční spolupráce.

OLEGOVA PŘIROZENÁ AUTORITA

Z dětských pokojů v příjemné ubytovně, kousek od malebného kostela v Sopočkino, se ozývá křik. Oleg kontroluje pořádek. Přísným pohledem pokáral trojici malých kluků s prstem ukazujícím na nesložené triko ve skříni. Za několik minut po této razii už Oleg ladí svůj notebook a před všemi třiceti pěti dětmi nastoupenými na chodbě začne legračními pohyby tančovat za zvuků dunícího ruského popu. Děti opakují tanec po něm. Oleg dělá pohyby čím dál rychlejší, složitější, v dokonalé harmonii s rytmem. Děti po něm. Za chvíli celá chodba pulzuje jako jedno tělo. Děti Olega milují, zdaleka nejen pro jeho hudební a pohybový talent. S každým prohodí nějaký vtíp, povzbudí, ale přesto má autoritu. „Oleg nemá žádné vzdě-

lání, přitom by pedagogickou fakultu zvládl levou zadní. Má to v krvi. Před každým táborem se mě vždycky děti ptají, jestli tam bude pan Oleg,“ říká mi otec Vitalij, katolický kněz a ředitel Caritas Grodno. Pětaadvacetiletý Oleg tráví veškerý svůj volný čas jako dobrovolník grodenské Charity. Pomáhá zvláště s dětskými tábory, poslední dobou jako jejich hlavní vedoucí.

EUROVIZE V PODÁNÍ DĚTÍ

Ptám se Olega, jestli je on sám s táborem spokojen. Prý ano, hlavně ze dvou důvodů. První důvod je, že letošní rozpočet tábora je něco vyšší než loni, takže se do programu dostalo více atrakcí jako návštěva grodenské ZOO, prohlídka Grodna s průvodcem, plavba parníkem po Augustovském kanále, kudy se dříve sváželo z lesů dřevo a nezbytný

akvapark. Je to příležitost, jak oživit monotónní – byť idylické – prostředí Sopočkina. Co na tom, že děti na akcích zajímají – snad kromě akvaparku – především stánky se zmrzlinou. Druhý důvod je podle Olega zapojení dětí do programu. Například jeden večer, kterého jsem se také zúčastnil, probíhala vedoucími tábora vyhlášená soutěž „Eurovize“. V sopočkinském podání šlo o besídku, na kterou si různé poskládané skupinky dětí pod vedením vychovatelů připravily rozmanité, většinou taneční či hudební scénky. Věvodila holčičí uskupení s celkem slušnou taneční choreografií. Zazněly ale také verše a hra na flétnu či kytaru. „Klukům se do toho opravdu moc nechtělo. Byla s nimi strašná práce, ale nakonec to dokázali,“ chlubí se se šibalským úsměvem Oleg.

MODLITBA S TANCEM A HUDBOU

Protože jde o tábor vedený katolickou organizací, nechybí

tu ani duchovní rozměr. Musím říci, že Olegův přístup k modlitbám mě zpočátku trochu vylekal. Byly každou chvíli. Ranní, večerní i před a po každém jídle či na výletě při míjení Božích muk. Oleg k dětem vždy zavelel jak armádní generál. Na povel všichni na kolena... Zarazilo mě ale, že nikdo neprotestuje, nikdo se nechichotá, neruší. Přitom zdaleka ne všichni prošli křesťanskou výchovou. V jejich sborovém výkřiku „děkuji“ (doprovázeným ještě potleskem) po každé modlitbě po jídle nebyla ani špetka ironie. Večerní modlitby pak Oleg prokládal jednoduchými, ale hlubokými díky za vše, co děti ten den prožily a přimlouvami. Když se přimlouval za rodiče, několik dětí se potichu rozbřečelo. Nejoblíbenější modlitba je ale – jak jinak – spojena s tancem a hudbou. Jednoduchý text (Slunce je daleko, Pán je mi blízko atd.) děti provázejí rytmickou pantomimou. Celé se to příliš neliší od Olegova „disca“. Děti se pak touhle strhující tanečně-hudební kreací modlí rády při jakékoli příležitosti. Například, když se se mnou loučily.

Z LÁSKY K DĚTEM

Před svým odjezdem jsem Olegovi pochválil program tábora, jeho vztah k účastníkům a upřímnost jeho modliteb. S ne zcela skrývanou hrdostí odpověděl: „Snažíme se, ale jsme jen dobrovolníci, žádní profesionálové. Všechno to děláme z lásky k dětem.“ Zní to jako fráze, ale ne v případě Olega a jeho dvou pomocnic – o něco mladších slečen, které zde také jako dobrovolnice dělaly vychovatelky. Všichni stojí oběma nohama pevně na zemi a nelehkou situaci jak svou, tak celé země dokážou bez okolků nazvat pravými jmény. V takových podmínkách možná většina lidí myslí jen na blaho svoje a své rodiny.

LIDÉ, KTEŘÍ UMÍ DĚLAT DĚTSKÁ SRDCE ŠTASTNÁ

Na první pohled obyčejné děti na táboře v Sopockinu vypadají jako nějaká škola v přírodě. To, co je při bližším seznámení od běžné družiny či školy v přírodě odlišuje, je možná méně dnešních symbolů konzumu (drahé telefony, značkové oblečení), možná jejich pokora a skromnost, ale

hlavně jejich příběhy. Byť jsem se na ně nikdy přímo neptal, vyplynuly na povrch tak nějak samy. Například jedna asi desetiletá usměvavá holčička si mě „vzala na starost“ a často, když jsem byl zrovna sám, přišla si se mnou povídat. Zřetelně se snažila, aby se mi na táboře líbilo. V jedné chvíli pronesla, že o její účasti v Sopockinu rozhodla babička. Zeptal jsem se, proč zrovna babička. Odpověděla mi (nepřestávaje se na mě usmívat), že tatínka vlastně nikdy neviděla (i když prý poslední dobou párkrát zavola) a maminka jí před dvěma lety zemřela. Protože jsme zrovna byli na výletě a šli ve skupince více dětí, pár z nich to zaslechlo a stručně mi sdělilo velmi podobné rodinné historie. Přesto v nich nebyl ani náznak náuku na vlastní osud.

Co tento pozoruhodný kolektiv svedlo dohromady? Jsou to jejich příběhy spolu s českými dárci, kteří na ně svou pomocí odpověděli, a nakonec lidé jako Oleg, kteří umí udělat dětská srdce šťastná. □

Přidejte se k tisícům dárců a staňte se i Vy součástí charitního díla pomoci.

Pomáhejte nám pomáhat!

Darem na konto **749011/0100** podpořte vybraný zahraniční projekt. Variabilní symbol (VS) určí, jak bude Váš dar využit:

VS 209 60 – vzdělávání

VS 209 30 – zdravotní

péče a prevence

VS 209 70 – komunitní rozvoj

VS 209 20 – zemědělství

VS 209 10 – sociální pomoc

Tel.: 224 246 519, e-mail: pomocdozahranici@praha.charita.cz

www.praha.charita.cz

LETNÍ TÁBOR S PROGRAMEM ADOPCE NA DÁLKU®: hry, učení i dopis dárci do Čech

Indie je jednou z největších zemí na světě. Vládou zde rozmanité klimatické podmínky, každý z 28 svazových států má své vlastní zákony, jazyk a tradice. Rozmanitost se nevyhýbá ani školství. Například letní prázdniny se nekonají všude ve stejnou dobu. V oblastech, kde pomáhají rozvojové programy Arcidiecézní charity Praha, se brány základních a středních škol zavírají na dva měsíce v období sucha, v rozsahu od konce března až do konce května. Pro pracovníky partnerských organizací Charity je to období intenzivní práce.

LETNÍ TÁBOR S HRAMI I DOUČOVÁNÍM

Prázdniny dětí ze sociálně slabých rodin nejsou v Indii nijak pestré. Pomáhají v domácnosti, pracují jako námezdní síla a pokud mají příležitost, navštěvují své příbuzné. Díky programu Adopce na dálku® se mohou tyto děti zúčastnit letního tábora. Na rozdíl od těch českých však mají letní tábory v Indii na programu vedle her a soutěží také doučování. „První měsíc prázdnin se nese v duchu očekávání výsledků zkoušek, které žáci skládají koncem března,“ říká

Anna Smržová z Centra zahraniční spolupráce. „Studenti v programu Adopce na dálku®, jimž se nepovedly zkoušky, nezoufají. Na tuto situaci jsou naši partneři v Indii připraveni. Každý rok je součástí letních táborů doučování. Nejčastěji se jedná o matematiku a angličtinu. Po letním tréninku přestávají mít děti strach z opakovacích zkoušek, které na ně čekají.“

Pro studenty, jež příští rok čekají důležité závěrečné zkoušky, jsou zase zajištěny speciální vědomostní a psychologické tréninky. Připravu-

jí studenty na to, jak zvládat stres, jak se efektivně učit nebo jim přibližují, co mohou během testu očekávat.

DOPIS Z LETNÍHO TÁBORA: NE RODIČŮM, ALE ČESKÝM DÁRCŮM

Prázdninové akce připravují místní koordinátoři odpovědní za program Adopce na dálku® i v průběhu školního roku. „Na začátku bylo hlavním účelem letního soustředění jen psaní dopisů pro české dárcy. Je pro nás snazší vyrovnat se s tímto úkolem, když máme všechny děti pohromadě. Potom nás ale napadlo, že si za tu těžkou práci s dopisy zaslouží odměnu,“ směje se Anita Lourdu Mary, nová koordinátorka programu v Shimoze a pokračuje ve vyprávění: „Ti nejmenší jsou s námi jen jeden den, který jim rádi zpestříme hrou, soutěží anebo přehlídkou talentů. Pro trochu větší děti máme přichystány i edukační přednášky o hygieně nebo přípravu na zkoušky. Středoškolský zveme na čtyřdenní pobytový tábor. Je to pro ně jediná možnost poznat ostatní účastníky programu Adopce na dálku®. Táborové aktivity jsou více zaměřeny na osobnostní rozvoj mládeže, posílení jejich sebevědomí, životních, sociálních nebo studijních dovedností. Samozřejmě závažná témata střídají hry a zábava. Jinak by to byla jen škola!“

OCHRANA PŘÍRODY I DUCHOVNÍ CVIČENÍ

Tábory zpestřily dětem léto nejen v Shimoze. Například v Mysore se mládež učila, jak chránit přírodu. Už ví, jak

uspořádat domácí zahrádku a jaké rostliny v ní nesmí chybět. Oblast, kde tyto děti bydlí a chodí do školy, bude teď nepochybně patřit k čistým zónám.

Dětské tábory v oblasti Moodbidri byly zaměřené na duchovní rozvoj. Probírala se taková témata jako přátelství, úcta k hodnotám a starším lidem, jak rozumně využívat nové komunikační technologie nebo jak správně zvolit svou životní kariéru.

Věříme, že podobné letní tábory pomohou děti správně nasměrovat v jejich dalším

studiu a budoucí profesí. Stejně tak ale doufáme, že dětem dovolí zapomenout na všechny těžkosti běžného dne, aby

mohly alespoň na táboře prožít bezstarostnost, která by k dětství měla patřit.

V ZAMBIJSKÉ MPANSHYE ROSTE PŘÍŠTÍ ŠACHOVÁ KRÁLOVNA

Hellen navštěvuje sedmou třídu Základní školy Rufunsa nedaleko zambijské obce Mpanshya. V současné době se připravuje na své první důležité zkoušky, které bude skládat během třetího školního trimestru na sklonku roku.

Hellen pochází z kmene Bemba, je jí třináct a chodí ráda do školy. Jako mnoho jejích vrstevnic i ona ráda hraje házenou a dívčí fotbal. Hellen má ale navíc ještě jednu velkou zálibu – hraje šachy. A u nich doma, jak říká, hraje šachy každý, i rodiče, a tak se je začala učit už jako malá.

“Nejdříve jsem hrála jen se sourozenci a rodiči doma, později jsem začala hrát o přestávkách ve škole a po vyučování. Protože mé vrstevníky hra moc nezajímá,

hrála jsem vždy jen s nejstaršími spolužáky z devátých tříd. Toho si všimli mí učitelé a poradili mi, abych se zapsala do soutěže. Říkali mi, že mám talent.”

BOJ O ÚČAST V CELOSTÁTNÍ SOUTĚŽI

Hellen se již zúčastnila několika okresních soutěží, poté postoupila do krajského kola a nyní se zúčastní provinčního klání. O tom, že šachy skutečně umí, rychle přesvědčila i pracovníky

v kanceláři programu Adopce na dálku, kdy jí stačilo čtvrt hodiny a koordinátor projektu přišel o svou královnu.

“Soutěže jsou něco jiného, než hra ve škole se spolužáky. Nové prostředí, lidé, hráč se musí soustředit, aby odhadl další krok svého soupeře, jeho slabiny, musí hodně předvídat a přemýšlet dopředu. V poslední soutěži jsem porazila čtyři závodníky, z nichž jeden byl starší než já a obsadila jsem konečně třetí místo. Měla jsem z bronzové medaile opravdu radost. Když uspěji v provinčním kole, mám velkou šanci dostat se do celostátní soutěže a kdo ví, možná i dále. Moje hlavní strategie je si věřit, že dokážu svého protivníka porazit, i když je starší. A těm, kdo šachy nehrají, bych chtěla poradit, ať se nebojí a zkusí to. Je to hra, která nutí přemýšlet.”

Darovala vzdělání sedmi desítkám dětí a s vděčností říká: BYLA JSEM VYVOLENÁ PRO SLUŽBU LÁSKY

Už mnoho chudých dětí na různých kontinentech zná jméno nenápadné skromné dárnkyně JANY BÜLLOWOVÉ (74 let), původní profesí učitelky v mateřské školce. Vzhledem k jejím náhlým ekonomickým těžkostem však od letošního roku převzala zodpovědnost za děti podporované paní Bülllowovou Arcidiecézní charita Praha. V tomto případě však Charita umožnila pokračování korespondence s podporovanými dětmi. Jana Bülllowová je totiž dárnkyně vskutku neobyčejná. Na závěr jejího působení v projektu Adopce na dálku® jsme se rozhodli podělit se s vámi o její příběh a názory. Paní Bülllowová se ve svém rozhovoru zmiňuje také o manželovi Otto Bülllowovi, který zemřel v roce 2004, a synovi Jiřím, který odešel z tohoto světa na podzim minulého roku. Jiří byl odborník na kybernetiku a publikoval několik vědeckých prací na téma počítačových jazyků. Spolu s manželem a synem podporovali dohromady na sedm desítek dětí.

❑ Kolik jste podporovala děti, jak dlouho a odkud pocházely?

První dítě jsme přijali k adopci na dálku v roce 1999. Celkově dokončilo studium s naší podporou 23 dětí. Několik z nich školu nedokončilo a z projektu předčasně vystoupilo (na žádost rodiny, dvě dívky se provdaly nebo se dítě odstěhovalo). Po absolvování studia pracují „naše“ děti jako počítačová operátory, zdravotní sestry, řádové sestry, učitelé IT, jedna dívka pracuje u Kanadské letecké společnosti. Další dívka dokončila studium jako novicka. Nyní studuje práva pro chudé a toto studium již zajišťuje Františkánský řád. Největší počet sponzorova-

ných dětí jsme přijali z Indie, máme děti také v Zambii, Kongu, Thajsku a Ugandě. V roce 2013 jsme podporovali ještě dalších 47 dětí, jejichž studia stále pokračují.

❑ Co považujete za největší úspěch vámi podporovaného dítěte?

Místo jednoho úspěchu bych řekla „úspěchy“. Předně naprostá změna v prožívání dětství. Děti se učí kulturnímu a hygienickému způsobu života, mají pravidelnost stravování i denní režim, vyváženou životosprávu (v dopisech děti nadšeně psaly, že malé děti dostávají pravidelně mléko, velké děti vajíčko). Získávají vzdělání v gramotnosti, výuce angličtiny, práci na počítačích.

V dopisech sponzorovi se učí korespondenci. Pro radost sponzora usilují o nejlepší výsledky školního hodnocení. Poznávají, že s dokončeným vzděláním mají naději na dobré zaměstnání i zajištění budoucí vlastní rodiny. Pokud dítě nezvládá výuku, pak „propadá“ a musí ročník opakovat. Nikdy jsme toto sdělení nepřijímali s nespokojeností, protože mnoho předchozích generací v rodině nemělo možnost vzdělání. Někteří rodiče ještě dnes nedovedou svoje děti motivovat k touze po školní docházce. Sponzorovali jsme i dítě, které rodiče vzali zpět do rodiny, protože čas ve škole se jim jevil jako neužitečný, zatímco doma prý bude platným pomocníkem.

□ O čem si s dětmi píšete?

Neupřednostňujeme hmotné potřeby; nepíší dětem o lákových možnostech a nákupech věcí, jež nemohou mít. Snažíme se, aby každý dopis měl i náhled na duchovní hodnoty života. Píší všem dětem čtyřikrát ročně, v každém novém ročním období. Především o životě naší přírody, o životě zvířat, přiletu a odletu ptáků, narození mláďat. Máme známé v Záchraně stanici zvířat a scanujeme obrázky zachráněných zvířat. Psali jsme i o životě našich školáků, o výuce dětí s handicapem, například slabozrakých nebo neslyšících, o letním táboře pro vozíčkáře, o léčbě canisterapií. O studentech, kteří jako dobrovolníci čtou o prázdninách dětem v nemocnici. O krásách v české zemi, hradech, zámcích. Pro nejmenší děti jsme scanovali obrázky krátkých srozumitelných pohádek a kratinký překlad a poučení z pohádky. O Vánocích jsme posílali obrázky na téma „děti nadělují zvířátkům v lese“ a obrázky z dětské vánoční mše. Dále pak o naší rodině a pomoci našich dětí v ústavech sociální péče, v útulcích pro zvířata, o pomoci našich dětí při pečení a přípravě drobných vánočních dárek lidem bez domova i opuštěným ležícím pacientům.

□ **Zhruba před půl rokem zemřel váš syn Jiří, jenž byl vaším jediným vlastním dítětem. Při adopci vám finančně i jinak pomáhal. Co vás v této velké tragédii posiluje?**

„AMEN, PRAVÍM VÁM, TATO CHUDÁ VDOVA DALA VÍC, NEŽ VŠICHNI OSTATNÍ, KTERÍ DÁVALI DO POKLADNICE. VŠICHNI TOTIŽ DALI ZE SVÉHO NADBYTKU, ONA ZE SVÉHO NEDOSTATKU: DALA, CO MĚLA, VŠECHNO, Z ČEHO MĚLA BÝT ŽIVA“.

Mk 12, 43–44

*Paní Büllowová
se sestrou
Marií Goretti*

Stále se ještě neumím vyrovnat s odchodem syna, který byl pro naši rodinu velkou oporou a pro mne úžasným „partnerem“ s pochopením pro pomoc sponzorovaným dětem. Měl pochopení pro moji touhu umířňovat v mezích našich možností bolesti světa dětí, jak našich skutečně adoptovaných, tak i sponzorovaných. Kromě výuky studentů na zdejší Univerzitě v Plzni a vědecké činnosti vše věnoval společně se mnou potřebným dětem. Měli jsme spolu velké plány pro pomoc potřebným... Boží Vůle zazněla jinak a posilu nacházím v tom, že pokračuji v našem společném přání, abych splnila i touhu syna.

□ Sama jste vychovala čtyři skutečně adoptované děti ve vlastní domácnosti. Poslední z nich, syn Jan, s vámi ještě bydlí. Čím jsou děti z Adopce na dálku odlišné od skutečně adoptovaných dětí?

Přání dětí skutečně adoptovaných i sponzorovaných budou stejná jako u všech dětí světa – potřebují lásku, moudré vedení ve výchově a blízkou osobu, která po dobu dětství bude „jenom jejich“ a jíž mohou svěřovat svoje radosti a problémy. Pro jejich život je nutné do výchovy zařadit také duchovní složku. Rozdíl mezi dětmi v naší zemi a dětmi

sponzorovanými je v jejich přístupu k denním problémům. Děti v naší zemi žijí především svými potřebami, prostředím v rodině a svými zálibami a náplní volného času. Sponzorované děti mívají v dopisech věty a otázky ohledně starostí o rodinu, v níž žijí, zajímají se o výsledky sklizně a úrody v obavě o obživu pro budoucí období, zajímají se o dění ve světě. I přes pečlivou výchovu adoptovaných dětí se u dětí sponzorovaných projevuje větší pokora a skromnost.

□ Dáváte skoro všechny váš majetek pro potřeby druhých. Co vám samotné v životě chybí?

Když naše adoptované děti dosáhly věku dospělosti a rozhodly se pro založení rodiny a vlastní život, svěčila jsem manželovi a vlastnímu synovi touhu po adopci dítěte

na dálku. Manžel neměl žádné námítky a všichni jsme se shodli, že nebudeme ukládat úspory, ale že vše navíc věnujeme na pomoc těm, kteří ve světě prožívají bídu a tíži života. Rozhodli jsme se pro můj návrh – pomoc ve světě dětí. Pro náš budoucí život jsme vyloučili askezi a chudobu, ale naše domácnost se nám jevila dostatečně vybavená a jiné nároky jsme neměli. Syn byl svobodný, finančně dobře zajištěný a proto mi slíbil pomoc. Sám měl pouze touhu po pokračování ve vědecké činnosti. Neviděli jsme důvod pro úspory a hromadění majetku, vždyť vše potřebné nám Láska Boží denně dává a majetek je „pouhou půjčkou“ pro život. Po našem odchodu zde stejně vše zanecháme. Stále pocituji vděčnost, že jsem byla Boží Vůlí vybrána spolu s mou rodinou pro tuto službu lásky. □

Bulletin Arcidiecézní charity Praha. Vydává Arcidiecézní charita Praha, Londýnská 44, 120 00 Praha 2.
Tel. a e-mail: 224 246 519, pomocdozahranici@praha.charita.cz (Centrum zahraniční spolupráce); 222 512 401, poradna@praha.charita.cz (sociální služby v pražské arcidiecézi); www.praha.charita.cz. Vychází 2x ročně.
Evidenční číslo: MK ČR E 20853. Bulletin Arcidiecézní charity Praha vychází 11x ročně také v elektronické podobě.
Příhláška k odběru je dostupná na <http://praha.charita.cz/onas/bulletin>.

Fotografie: Archiv Arcidiecézní charity Praha, Lubomír Kotek (články Charita Česká republika pomáhá postiženým povodněmi, strana 1 a 4, Charita v pražské arcidiecézi poskytla povodňovou pomoc 90 obcím a 1 500 domácnostem, strana 5).